

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa S. B.

przeciwko Kuźnia J. S.A.

o zapłatę, ustalenie i rentę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 września 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 2 września 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił apelację strony pozwanej Kuźni J. Spółki Akcyjnej. W uzasadnieniu stwierdzono, że postępowanie w sprawie wszczęte zostało 9 kwietnia 2008 r. Zastosowanie miał więc art. 130² § 3 k.p.c. obowiązujący do 30 czerwca 2009 r. (art. 8 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r., Dz. U. Nr 234 poz. 1571). Zawodowy pełnomocnik pozwanej nie uiszczył w terminie do wniesienia apelacji, tj. do 28 czerwca 2010 r., należnej opłaty. Opłatę uiszczono dopiero 20 lipca 2010 r. Sąd stwierdził zatem, że apelacja powinna była zostać odrzucona

przez Sąd Rejonowy bez wzywania do uiszczenia należnej opłaty (art. 370 k.p.c. w związku z art. 130² § 3 k.p.c.).

Na postanowienie zażalenie złożyła pozwana. W jego uzasadnieniu stwierdzono między innymi, że w sprawie postępowanie zakończone wydaniem przez Sąd Okręgowy zaskarżonego postanowienia z 2 września 2010 r. zostało wszczęte nie, jak przyjął Sąd II instancji wniesieniem pozwu 9 kwietnia 2008 r., lecz wniesieniem przez pozwaną. 28 czerwca 2010 r. apelacji. W opinii skarżącego, postępowanie wszczęte w wyniku wniesienia przez stronę apelacji stanowi postępowanie odrębne od postępowania przed Sądem I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest z oczywistych względów nieuzasadnione i podlega oddaleniu. Zgodnie z art. 130² § 3 k.p.c. sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Przepis ten został uchylony z dniem 1 lipca 2009 r. przez art. 1 pkt 3 lit. a) ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571). Z kolei zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy zmieniającej, jej przepisy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie (z zastrzeżeniem przepisów ust. 2-5, które nie odnoszą się do niniejszej sprawy). Data ta odnosi się do wniesienia pozwu (postanowienie SN z 3 lutego 2010 r., I UZ 1/10, niepublikowane).

Dla sprawy kluczowe znaczenie ma, że pozew został wniesiony przed 1 lipca 2009 r. Oznacza to, że przepisy ustawy z 5 grudnia 2008 r. nie znajdują w sprawie zastosowania i prawidłowo na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. odrzucono

apelację (tak samo SN w postanowieniach z 9 grudnia 2009 r., II PZ 22/09, LEX nr 577834, 28 października 2009 r., II PZ 16/09, LEX nr 559945 i 13 października 2010 r., II UZ 22/10, niepublikowane).

Z powyższych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.